

РЕШЕНИЕ

№ 2199

гр. София, 01.07.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в публично заседание на 03.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1575** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „Х. Т.” (в Л.), гр. Х., Б. „В. Л.” № 4, ЕИК *, срещу Решение № 3 / 03. 02. 2010 г. на Д. на ТД на Н. „. данъкоплатци и О., с което е оставена без уважение жалбата срещу действията на публичен изпълнител при дирекцията, обективирани в Разпореждане № 8 от 14. 01. 2010 г.

В жалбата се излагат съображения, че незаконосъобразно с Разпореждане № 8 от 14. 01. 2010 г. на публичен изпълнител при ТД на Н. „ГДО” е предвидено 50 % от постъпващите суми по сметката на жалбоподателя да отиват за погасяване на задълженията на дружеството по Данъчен облагателен акт /ДОА/ № 631 / 16. 08. 1999 г. Излага съображения, че неправилно от страна на решаващия орган е приета, че не е изтекла предвидената в закона давност, поради нейното спиране и прекъсване. Оспорва изводите на Д. и по отношение на абсолютната давност, като счита, че същата е изтекла, доколкото се касае за възникнали през 1998 г. задължения. Представя писмени бележки. Претендира разносните по делото.

Ответникът - Д. на ТД на Н. „. данъкоплатци и О., чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане № 8 от 14. 01. 2010 г. на публичен изпълнител при ТД на Н. „ГДО”, е дадено временно разрешение за неотложни плащания на „Х. Т.” (в Л.), на основание

чл. 229, ал. 1 от ДОПК. С разпореждането е предвидено също така, 50 % от постъпващите суми по сметката на жалбоподателя да отиват за погасяване на задълженията на дружеството по ДОА № 631 / 16. 08. 1999 г.

Срещу действията на публичния изпълнител за превеждане на част от постъпилите и постъпващи суми за погасяване на задълженията по ДОА № 631 / 16. 08. 1999 г., е подадена жалба вх. № 26-Х-935 от 25. 01. 2010 г. от „Х. Т.” (в Л.).

С Решение № 3 / 03. 02. 2010 г. на Д. на ТД на Н. „ГДО”, е оставена без уважение жалбата срещу действията на публичния изпълнител. Решението е връчено на 09. 02. 2010 г.

С жалба вх. № 26-Х-2274 8 16. 02. 2010 г., е оспорено решението на Д. на ТД на Н. „ГДО” пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Оспореното решение, е издадено от компетентния орган по чл. 266, ал. 1 от ДОПК, в случая – Д. на ТД на Н. „ГДО”, към която дирекция попада „Х. Т.” (в Л.), видно от Заповед № ЗЦУ – 1300 / 14. 12. 2009 г. на изпълнителния директор на Н., издадена на основание чл. 8, ал. 4 от ДОПК.

По делото няма спор, че с ДОА № 631 / 16. 08. 1999 г. са установени задължения на дружеството по ЗДДС за периода м. 06. – м. 12. 1998 г. Съответно давността за установените задължения изтича на 01. 01. 2004 г. и 01. 01. 2005 г. за задълженията за м. 12. 1998 г.

Съгласно чл. 6, ал. 3 от ЗСДВ (отм.), давността се прекъсва с всяко действие на органа по събирането, предприето за принудително изпълнение на вземането.

С Решение № 677 / 26. 09. 2003 г. на МС са обединени публичните задължения на дружеството, между които и тези по ДОА № 631 / 16. 08. 1999 г., като същите са разсрочени за 4 години и 8 месеца.

Решение № 677 / 26. 09. 2003 г. на МС е издадено на основание чл. 152 от ДПК (отм.), който се намира в раздел II на Глава XIV от ДПК, предвиждащ особени случаи на разсрочване и отсрочване, а не типичните такива, уредени в раздел I на същата глава.

В случая водещо е именно обедняването на публичните вземания и едва след това, така възникналото обединено вземане се разсрочва или отсрочва. При това положение, съдът счита, че в случая с направеното обединяване е налице особен случай на новация по смисъла на чл. 107 от ЗЗД, при което старите вземания са се погасили и е възникнало едно ново вземане. От датата на възникване на новото вземане, е започнала да тече нова погасителна давност, спрямо която са приложими разпоредбите, уреждащи института на погасителната давност, предвидени в ДПК (отм.).

На основание чл. 141, ал. 1, т. 3 от ДПК, давността се спира, когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването.

По делото не е спорно, че от страна на дружеството не е изпълняван погасителния план, поради което публичните задължения са станали незабавно изискуеми считано от 28. 02. 2005 г. (посочено е и в решението на решаващия орган), съобразно разпоредбата

на чл. 147, ал. 4, изр. 2 от ДПК. От тази дата е започнала да тече предвидената в чл. 140 ал. 1 от ДПК, 5-годишна давност, за погасяване на новираното на 26. 09. 2003 г. публично задължение.

С постановление № 26-Х-1177 / 20. 05. 2009 г. са наложени обезпечителни мерки, върху вещи собственост на дружеството, поради което на основание чл. 141, ал. 1, т. 6 от ДПК, давността е спряна. Независимо от това спиране, от датата, от която задълженията са станали отново изискуеми – 28. 02. 2005 г. – до датата на предприетите действията на публичен изпълнител при дирекцията, обективирани в Разпореждане № 8 от 14. 01. 2010 г. са минали по-малко от 5 години, поради което съдът счита, че предвидения в закона давностен срок не е изтекъл.

Съдът счита, че не е изтекла и предвидената в чл. 140, ал. 2 от ДПК, абсолютна давност, тъй като изрично в посочения член се сочи, че с изтичането на 10-годишен давностен срок се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите по чл. 152 и 153 от кодекса.

Доколкото Решение № 677 / 26. 09. 2003 г. на МС е издадено именно на основание чл. 152 от ДПК и отчитайки именно новирането на задължението, посредством неговото обединяване и даденото разрешение за разсрочване, законът е предвидил неприложимостта на абсолютната давност в тези случаи. След като, в полза на задължения субект е предвидена облекчена процедура за погасяване на задълженията му чрез тяхното обединяване и разсрочване, е недопустимо за този период да текат давностните срокове и вземането да се погаси по давност.

Съдът счита за неоснователни направените възражения, дали след като с Решение № 985 / 13. 12. 2004 г. МС е отказано издаването на безсрочно разрешение и е отнето едногодишното разрешение за производство на тютюневи изделия, остава ли в сила решението за разсрочване. Лишаването на длъжника от издаденото разрешение, след като дейността му не отговаря на законовите предпоставки, не означава отмяна на решението за разсрочване.

В закона (чл. 147, ал. 4, изр. II от ДПК) са посочени правните последици от неизпълнението на погасителния плана, като това е възникналата незабавна изискуемост на вземането. Доколкото тази изискуемост възниква по силата на закона, при наличието на законовите предпоставки (неплащане на две вноски) е без правно значение писмото на министъра на финансите изх. № 16-12-392 / 17. 07. 2006 г., тъй като същото само е констатирало един вече настъпил юридически факт. В този смисъл, това писмо, независимо от посоченото в него не може да обезсили издаденото Решение № 677 / 26. 09. 2003 г. на МС, още повече, че очевидно липсва йерархическа зависимост на Министерски съвет, спрямо министъра на финансите.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл. 8, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд С.-град, I-во отделение – 5 състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „Х. Т.” (в Л.), гр. Х., Б. „В. Л.” № 4, ЕИК *, срещу Решение № 3 / 03. 02. 2010 г. на Д. на ТД на Н. „. данькоплатци и О., с което е оставена без уважение жалбата срещу действията на публичен изпълнител при дирекцията, обективирани в Разпореждане № 8 от 14. 01. 2010 г.

ОСЪЖДА „Х. Т.” (в Л.), гр. Х., Б. „В. Л.” № 4, ЕИК *, да заплати на ТД на Н. „. данькоплатци и О., юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 (сто и петдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: